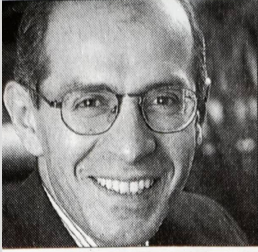

Veyl mağluplara!..

HASAN BÜLENT
KAHRAMAN

Türkiye ne derecede vahim ve sonuçları gitgide ağırlaşacak bir darbeye maruz kaldığını çok yazık ki görmüyor; göremiyor.

Düşününüz, bir başbakan ve yardımcısı saatlerce bir kurulda adeta sorgulanıyorlar ve kendilerine karşı bir bildirgeyi imzalarıyla yayımlıyorlar. Ne bir itiraz, ne bir çıkış. Ardınan, murakabe, muaheze, tezellül, yani boyun eğiş...

Ondan sonraki görüntü daha da iç karartıcıdır: Hükümette bulunmanın orduya karşı ellerini güçlendirdiğini sanmaktadırlar. Doğru da olabilecek bu yaklaşım şark kültürünün en iç kaldıran tavırlarıyla, dudaklar yalanarak, gözler fırl fırl çevrilerek 'hazımlı' gülümseyişler ve müstehzi ifadelerle toplantıya ve bildirgeye övgüler düzülerek hiçe çıkarılmıştır... 'Öbürü' aynı 'müstekreh' görüntüyü yapay şuh kahkahalarla sergilemiştir. Alay edilen millet midir, kendileri mi?..

Bir sol parti genel başkanı ise bildirgeyi sahiplenmiştir! Siyasetin bundan sonrasını onun içinden göreceğini ima ederek, mantığını, hazırlanış biçimini, demokrasi içinde tuttuğu yeri hiç muhakeme etmeksizin, hükümete, 'git' demiş, bildirgeye büsbütün meşruiyet kazandırmıştır. Aynı kişi, 1971 muhtırasını, başlangıçta bir süre ses çıkarmasa da sonradan 'demokratik sol harekete karşı verilmiştir' diyerek reddeden cephenin en 'parlak' adamı olduğunu anımsamamaktadır.

Demokrasi açısından iktidar partilerinin bildirge karşısındaki tutumu bir ideolojisizlikse 'sol' partinin tavrı da kendi ideolojik temellerinin bir göstergesidir. Ordıyla omuz omuza hazırlanmış bir cumhuriyetin kurucu partisi bu olayla kendi köklerine dönmüştür. Ordunun tarihsel ilericiliğini, billurlaştırdığı tek nokta olan laisizm karşısında, CHP, durumu, demokrasi pahasına sahiplenmiştir. İddialara meşruiyet kazandırmak için kullanılan bildirge - Anayasa özdeşliğinin kurulması ise daha da vahimdir.

Adında sol sözcüğü bulunan öteki partide yer alan ve başından beri darbeci mantığı taşımış bazılarının bildirgeyi, ardında ordu bulunduğundan, tıpkı Gorbaçov'a karşı girişilen hareketi olduğu gibi, yazdıkları yazılarla derhal sahiplenerek sola mal etmek istemesi yakın tarihin belleklerdeki hicranlarını anımsatmaktan başka anlam da taşımaz, işe de yaramaz.

Bu hengamede geçer not alan tek kişi Cindoruk'tur, ama ne çare, yalnızdır!

Yeniden başa dönelim: Türkiye'de ağır bir darbe olmuştur! Bundan sonrası daha güç geçecektir. Ortada 'yaptırımlardan' söz eden bir metin ve onları tanımlayan ek çalışmalar vardır. Hükümet, parlamento baskı altındadır; 'mahcur'dur.

Bildirge bir darbe sarmalını başlatmıştır. Bu sürecektir. Atılan her adım artık bu süreç tarafından belirlenecektir. Nitekim, başbakanın durumu örtbas etmesine karşın askerlerden ikinci bir açıklama gelmiş ve taraflar ve tutumlar berraklaştırılmıştır. Yalnız vesayet altındaki hükümet değil, parlamento da meşruiyetini ve inandırıcılığını yitirmiştir. Darbeye sahip çıkanlar unutmazınlar ki amaçları olan, kendilerinin içinde bulunduğu 'demokratik' bir hükümet de kurulsa, yapacakları tek şey, bildirgenin öngördüğü hususları yerine getirmektir. Yani, attığı adım siyasi de görünse parlamento darbenin gölgesi altındadır.

Bu darbe tikanıklığı çözecek midir? Olumlu yanıt vermek güç; çünkü, tikanıklık denilen şey, artık bildirgenin yarattığı durumdur. Çözüm, sağlıklı bir sistem ve laisizm - demokrasi değil, toplum - siyaset özdeşliğini kuran yeni bir anlayışla seçime gitmektir. Demokrasiden korkmamaktır!

Daha açığı şu: Bu darbe demokratını aramaktadır. 1973'ün CHP'sini büyüten ve kitlelere götüren, Ecevit ve çevresinin 12 Mart'a direnişiydi. Bunu, tarih kadar Demirel de tescil etmiş, 1973 yenilgisini 'darbeye destek verdiğimiz için halk bizi cezalandırdı' diyerek açıklamıştı.

Halk, birilerini gene cezalandıracaktır! Kim oldukları da bellidir!